

ת"פ 24082/07/18 - איגור בן סמיון חנוכייב נגד מדינת ישראל - פמ"ד

בית משפט השלום בבאר שבע

ג' תשרי תשפ"א
21 ספטמבר 2020

ת"פ 24082-07-18 מדינת ישראל נ' חנוכייב
תיק חיצוני: 4456/2018

לפני	כב' השופט רון סולקין
המבקש	איגור בן סמיון חנוכייב ע"י ב"כ עו"ד צחי מצרי
נגד	מדינת ישראל - פמ"ד ע"י עו"ד לואי עזאם
המשיבה	

החלטה

בקשה לפיצוי בשל מעצר והוצאות הגנה, שהוגשה בהתאם להוראות סעיף 80 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק").

תמצית העובדות הצריכות לענין

- בתאריך 10.07.2018 הועמד המבקש לדין ויוחסה לו עבירה של החזקת נשק לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977;
- ביום 07.01.2019, הוגש כתב אישום מתוקן (תיקון טכני);
- מעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי המבקש נתפס ברכבו, כאשר מתחת למושב האחורי רובה סער מסוג "קרל גוסטב" ומחסנית תואמת;
- המבקש נעצר עד תום ההליכים. בחלוף כשלושה חדשים, הועבר לחלופה של מעצר בפיקוח אלקטרוני ובהמשך - לחלופת מעצר שאינה בפיקוח אלקטרוני;
- המבקש זוכה בדין, לאור העובדה, כי התביעה חזרה בה מכתב האישום - בעקבות עתירה להסרת חסיון, שנדונה בבית משפט זה, לפני מותב אחר (כב' ס.ג. השופט א' ברסלר-גונן).

טענות הצדדים

ההגנה עתרה לפיצוי בשל מעצר והוצאות הגנה.

לטענת ההגנה, לא היה מקום להגשת כתב אישום נגד המבקש; עוד טענה, כי המעצר גרם נזק למבקש, שכן נבצר ממנו לעבוד ואף לא היה זכאי לקצבאות מהמוסד לביטוח לאומי בתקופת מעצרו; נטען, כי המבקש היה בעיצומו של הליך להסדר חובותיו אך בשל מעצרו - לא היה בידו להמשיך בהליך זה ועל כן - מצוי עד היום בהליכי חדלות פרעון; בנוסף נטען, כי במהלך תקופת מעצרו של המבקש, עת ערכה המשטרה חיפוש במחסן בבעלותו, הושאר המחסן פתוח ותכולתו נגנבה; בסיום נטען, כי ההליכים נגד המבקש גבו ממנו מחיר כלכלי עצום וגרמו לפגיעה אנושה באורח חייו.

בתגובת התביעה, הודגש כי הנאשם זוכה בעקבות חזרתה מכתב האישום, לאחר בהמשך לעתירה לגילוי ראיה, משיקולים של הגנה על מקורות מודיעיניים בלבד.

נטען, כי סניגורו דאז של המבקש, הסכים לקיומן של ראיות לכאורה.

נטען, כי היחידה החוקרת בדקה באופן אקטיבי טענות הנאשם, כי הנשק "הושתל" ברכבו של המבקש עת ביקר במוסך ברהט, כשממצאי הבדיקה היו - הפרכת הטענות.

נטען, כי בית המשפט הורה על מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים המשפטיים נגדו - הן לאור ראיות לכאורה שהציגה התביעה; הן לאור מסוכנותו של המבקש; הן לאור חזקת מסוכנות סטטוטורית; הן לאור פסיקה נוהגת בעבירות מהסוג בהן הואשם המבקש; והן, לאור טיב החלופה שהוצעה ע"י שירות המבחן. על החלטה זו הוגש ערר והמבקש הועבר למעצר באיזוק אלקטרוני.

התביעה הדגישה, כי ענינו של המבקש לא נכנס בגדרו של סעיף 80 לחוק ועל כן - יש לדחות הבקשה.

כל אחד מהצדדים הגיש כתבי טענות וכן תיק תצהירים ומוצגים.

דין והכרעה

פיצוי בגין מעצר או העמדה לדין אינו זכות מוקנה לנאשם, אשר זוכה בדין. לבית המשפט הפרוגטיבה להחליט בנוגע למקרים המתאימים לכך.

שתיים הן העילות לתביעת פיצוי זה, כפי המפורט בסעיף 80 לחוק. האחת - אם ראה בית המשפט "שלא היה יסוד לאשמה". השניה - אם ראה בית המשפט "נסיבות אחרות המצדיקות זאת".

אשר לעילה הראשונה - השאלה היא, האם הראיות שהיו מונחות לפני התביעה, די היה בהן ליצור אצל תביעה, הפועלת בזהירות סבירה, צפיה להרשעה. ראה ע.פ. 4466/98 דבש נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 73.

לענייננו, הנשק מושא כתב האישום נמצא בחזקתו של המבקש, ברכבו, בעת שהמבקש נוהג ברכב.

בית המשפט בחן הראיות הלכאוריות, במסגרת הליך המעצר, ומצא לקבוע, כי מקימות הן ראיות לכאורה לעבירה של החזקת נשק.

יתרה מכך, סיגורו של הנאשם אף הסכים לקיומן של ראיות לכאורה, ודי בכך כדי לשלול עילה זו.

זיכוי של הנאשם עילתו חזרת התביעה מכתב האישום, מטעמים החיצוניים למסכת הראייתית.

ודוק: בחינת המצב הראייתי והענין לציבור - הם בהתאם למצב, שהיה בעת הגשת כתב האישום, ולא בעקבות התפתחויות, שאירעו בשלבים מאוחרים יותר. ראו ע.פ. 6137/05 **שלומוב נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים).

על כן, אין מקום לפיצוי בעילה זו ואף ב"כ המבקש הסכים, בחצי פה, לכך.

אשר לעילה הנוספת - זוהי עילה המבוססת על מגוון רחב של שיקולים, בין היתר, טיב הזיכוי; התנהלות התביעה; נסיבותיו האישיות של הנאשם; וכן - נזקים מיוחדים שנגרמו לו.

אכן, התביעה חזרה בה מכתב האישום.

ברם, המצב הראייתי בנוגע להחזקת הנשק על ידי המבקש - נשק אשר נתפס ברכבו הפרטי, שעה שהוא נוהג ברכבו - הקים פוטנציאל של ממש להרשעת הנאשם בדין.

החזקת והובלה של נשק חם, התקפי, מסוג רובה סער, מוכן לשימוש, ברכב - מלמדת, לכאורה, על פעילות עברנית ברמה הגבוהה ביותר ובוודאי קיים היה ענין לציבור בהעמדת המבקש לדין (ניתן אף לומר, כי תביעה שלא היתה מעמידה לדין - בנסיבות כאלה - היתה מחטיאה את תפקידה).

חזרת התביעה מכתב האישום עילתה, כאמור, בשיקולים שמחוץ לניהול התיק כשלעצמו, לצורך הגנה על מקורות מודיעיניים. בית המשפט יטה שלא לפסוק פיצוי, כאשר החזרה מכתב האישום היא מנימוקים פרוצדורליים, או כאלה שאינם קשורים מהותית למצב הראייתי. ראו ע.פ. 1767/94 יוסף ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(1) 505 (להלן: "פרשת יוסף").

לא עלה בידי המבקש להצביע על התרשלות, מחדל או פגם בפעילות היחידה החוקרת או התביעה.

לכל נאשם ולסובבים אותו עלולים להיגרם נזקים כתוצאה מניהול הליך פלילי ובוודאי ממעצר. הטענות בנוגע לנזקים הכלכליים, שנגרמו לנאשם, נטענו בעלמא, ללא הוכחה בראיות של גובה הנזקים או של הקשר הסיבתי שבין הנזקים הנטענים לבין המעצר. מכל מקום, נפסק, לא פעם, כי הפיצוי לפי סעיף 80 הנ"ל הוא בגין מעצר והוצאות הגנה, ולא בגין נזקים אחרים. ראו **פרשת יוסף** לעיל.

לאחר שבית המשפט עיין בטענות הצדדים ובאסמכתאות שצורפו; בתכלול השיקולים השונים, כאשר המדובר ברמת ראיות גבוהה יחסית כנגד המבקש, שהקימו פוטנציאל סביר להרשעה בעבירה חמורה של החזקת נשק חם התקפי; כשהראיות הצביעו על רמת מסוכנות גבוהה ועל ענין משמעותי לציבור בהגשת כתב האישום - הרי, גם אם בסופו של יום חזרה בה התביעה מכתב האישום - אין בית המשפט רואה מקום לחייב המדינה בפיצוי בשל מעצר והוצאות הגנה.

המבקש יישא בהוצאות המשיבה בסך ₪ 7,500, תשולמנה בתוך 30 יום מהיום.

המזכירות תשגר ההחלטה לצדדים.

הודעה זכות הערעור.

ניתנה היום, ג' תשרי תשפ"א, 21 ספטמבר 2020, בהעדר הצדדים.